

Fa aquest aire fi  
de fulla de rosa,  
i jo ni ho sabia.  
(El negre blau del cel  
com una faldilla ampla.)

Llum del carrer:  
llueix d'una besada  
de pluja. Ni ho sospitava.  
(La llenca d'aigua del riu  
és una dona de plata.)

Ara plou, i s'endureixen  
els pits petits, sota la brusa.  
No ho recordava.  
(Els xiprers del cementiri  
com sexes de dones d'aire.)

Com una forca,  
la grua clava  
el ganxo buit  
al cel de posta.  
La claror sentenciada  
mor lentament,  
amb espasmes  
rosats. Els paletes encara  
feinegen. El fred, corcat  
de flors, es vessa. Una dona  
—una ombra— s'apressa  
amb pas de pardalet,  
saltironant. Els nens berenen  
darrera les finestres,  
escampen amb delit  
les joguines. L'hora és dolça  
i vana. El cel empallideix.  
Sóc una càlida flor deserta.  
Com una forca,  
la grua clava  
el ganxo buit  
al cel. La fosca  
tendresa sentenciada  
mor lentament.

Manlleu, 13-7-80

Oh si pogués escandallar la por  
amb plomada certa, o atènyer el tuc  
més alt de l'angoixa! Llavors podria  
llençar els vestits al rec, i l'hora incerta,  
i aquest silenci larvat de presagis.

Si amb mots tan bells i clars com l'aigua clara  
—o com l'aigua, obscurs— sabés parlar-te  
dels gorgs ombrius del cor, on em tremola  
un miralleig tenaç, inesborrable,

amb peu eixut caminaria mars:  
cap gest eixorc agitaria l'aigua.

Torelló, juliol de 1980

No un pàllid fil de llum en cambra fosca,  
sinó un xàfec de claror incandescent.  
Aiguaneix la florida tarda urgent  
que brolla i brunz: aigua esperadament  
present, abella ardent en flor desclosa.

Torelló, 24-8-80